

Arrest

**nr. 352 027 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot vaststelling van de kosten van 28 april 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 september 2024 dient verzoeker een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit. Op 10 maart 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 20 maart 2025 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit. Op 2 september 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 22 september 2025 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn wettelijk geregistreerde partner met de Belgische nationaliteit.

Op 31 maart 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.09.2025 werd ingediend door:

*Naam: [D.] Voorna(a)m(en): [R.] Nationaliteit: Albanië Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [B.] RR: [...] Verblijvende te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreerde partner, de genaamde [S.G.] NN. [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Huidige aanvraag dient geweigerd te worden overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 26 januari 2026 werd betrokkene middels een bevel tot aanhouding opgesloten in de gevangenis van Turnhout. Betrokkene is in verdenking gesteld wegens verkoop van verdovende middelen en/of psychotrope stoffen wat een gevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben op grond van artikelen 1, 2bis, 2ter, 4, 5, 6, 9 en 11 van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen en de artikelen 2,12°, 2,14°, 2,18°, 3, 6§1, 8, 50, 61 en bijlagen I tot V van het KB van 6 september 2017.

Op 26 januari 2026 werd betrokkene op de openbare weg op heterdaad betrapt en geïntercepteerd wegens verkoop en bezit van verdovende middelen. Het bevel tot aanhouding dd. 26.01.2026 stelt: “Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van inverdenkinggestelde, gelet op onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, de aangetroffen vacuümverpakte knijpzakjes met cannabis die door inverdenkinggestelde werden weggegooid tijdens achtervolging door de politie, de aangetroffen drugs en cash geld in het voertuig van inverdenkinggestelde, de aanwezigheid van 2 gsm toestellen en de aangetroffen (resten van) drugs en attributen in de woning van inverdenkinggestelde, waaronder ook een weegschaal en knijpzakjes. “

Het bevel tot aanhouding besluit: ‘De aanhouding van de inverdenkinggestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde; Er bestaat ernstig gevaar dat de inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het lucratief karakter van de feiten’

Zoals in artikel 45, §2 van de wet van 15.12.1980 is opgenomen dient een beslissing die gebaseerd is op art. 43 van diezelfde wet in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Niettegenstaande dat het onderzoek nog loopt en dat de betrokkene nog niet is veroordeeld voor deze feiten, werd betrokkene weldegelijk op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen en werd er vastgesteld dat betrokkene drugs (o.a. knijpzakjes met cannabis) en cash geld in zijn voertuig had, dat hij knijpzakjes met cannabis weggooide tijdens de achtervolging door de politie en dat (resten van) drugs en attributen in de woning van betrokkene aanwezig waren. Gelet op deze vaststellingen is het redelijk te besluiten dat van de betrokkene een werkelijk en ernstig gevaar uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals ook gesteld in het geciteerde bevel tot aanhouding dd. 26.01.2026. Het bevel tot aanhouding stelt expliciet dat de feiten te wijten zijn aan de persoonlijkheid van betrokkene. De feiten komen dus wel degelijk voort uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. De feiten zijn zonder meer actueel, gezien

ze zich amper 2 maanden geleden afspeelden. Betrokkene werd onmiddellijk aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Turnhout. Sinds 02.03.2026 staat hij onder elektronisch toezicht op zijn domicilieadres. Het gaat hier dan wel over één feit, de Raad stelt in arrest nr 280 157 van 16 november 2022 dat, in navolging van Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v Verenigd Koninkrijk, § 63): “De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C 331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.). De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, maar ook voor de reguliere economie en de veiligheid van het land. De verspreiding van drugs gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan drugs, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (cfr. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). Zoals gesteld in het bevel tot aanhouding, gaat er van betrokkene een ernstig gevaar uit dat hij zal recidiveren, gelet op zijn persoonlijkheid en het lucratief karakter van de feiten. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkenes persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. Het verblijfsrecht wordt aan betrokkene bijgevolg geweigerd in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene kwam voor het eerst naar België op 24.12.2023. Hij werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en werd toegelaten tot verblijf tot 22.03.2024. Op 06.07.2024 kwam hij opnieuw naar België en werd tot 4.10.2024 toegelaten tot verblijf. Op 12.09.2024 vroeg hij een eerste keer gezinshereniging aan met mevrouw [S.G.] “[...] op basis van een wettelijk geregistreerd partnerschap hetwelk op 04.09.2024 in het Rijksregister werd geregistreerd. Die aanvraag werd op 10.03.2025 geweigerd wegens onvoldoende bewijzen dat hij en mevrouw [S.] een duurzame partnerrelatie onderhielden. Op 20.03.2025 volgde een nieuwe aanvraag gezinshereniging maar ook deze werd geweigerd om dezelfde reden. Huidige aanvraag dd. 22.09.2025 betreft de derde aanvraag gezinshereniging op basis van zijn wettelijke geregistreerd partnerschap met mevrouw [S.]. Betrokkene is dus ondertussen ruim anderhalf jaar in België, maar hoewel hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd werd hem dit nooit toegekend. Er kunnen geen rechten worden geput uit illegaal verblijf, al zeker niet als hij tijdens het illegale of irreguliere verblijf in België strafbare feiten pleegt. Strafbare feiten plegen en het niet respecteren van de regels in de samenleving getuigt allerminst van een wil tot integratie. Betrokkene is geboren in Albanië en kwam pas op 26-jarige leeftijd naar België. Hij is in het land van herkomst opgegroeid. De duur van zijn verblijf in België is relatief kort in vergelijking met de duur van het verblijf in het land van herkomst. Tijdens het verhoor bij de politie dd. 26.01.2026 verklaarde betrokkene nog familie in Albanië te hebben en blijkt dat hij de Albanese en Engelse taal machtig is. Het is dus redelijk te stellen dat de banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België. De binding met België is eerder minimaal.

Blijkens het dossier zijn er ook geen elementen met betrekking tot betrokkenes leeftijd of gezondheidssituatie die de toekenning van een verblijfsrecht zouden rechtvaardigen. Tegenover de politie verklaarde betrokkene alleszins geen leeftijdsgebonden of medische problemen.

Betrokkene is sinds 4.09.2024 wettelijk samenwonend met mevrouw [S.G.]. Het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging werd aan betrokkene reeds tweemaal geweigerd omdat de duurzame en stabiele partnerrelatie tussen hen onvoldoende werd aangetoond. Betrokkene staat evenwel sinds 12.09.2024 gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Met mevrouw [S.G.] heeft betrokkene geen gemeenschappelijke kinderen. Mevrouw heeft nog 3 inwonende kinderen: [P.J.M.] ([...]), [P.M.R.] ([...]) en [P.A.A.] ([...]). Zij heeft verder nog 4 kinderen: [S.Ge.] ([...]), [S.F.] ([...]), [S.S.] ([...]) en [S.C.] ([...]) Mevrouw [S.G.] en haar 7 kinderen, waarvan 2 nog minderjarig, dragen allen de Belgische nationaliteit. Mevrouw [S.]

kwam in 1997 naar België in het kader van een aanvraag om internationale bescherming. Zij en haar kinderen [Ge.], [F.], [S.] en [C.] werden in 2001 gemachtigd tot verblijf. In 2005 verkrijgt mevrouw de Belgische nationaliteit. Van 1993 tot 30.06.2011 was zij gehuwd met mijnheer [S.B.] °[...] Gelet op de verblijfshistoriek van mevrouw [S.] is het redelijk te stellen dat zij lange tijd in staat is geweest om zelfstandig een leven op te bouwen en te leiden in België, zonder de aanwezigheid van betrokkene. Het is pas relatief recent dat betrokkene in het leven van mevrouw is. Er kan niet blijken dat mevrouw [S.] op enige manier afhankelijk is van betrokkene. Uit niets blijkt dat zij een bijzondere zorgnood heeft. Mevrouw [S.] is sinds 2008 bijna onafgebroken tewerkgesteld in België. Betrokkene toont bij huidige aanvraag ook aan dat hij vanaf december 2024 aan het werk geweest is, met andere woorden kort na het verkrijgen van een attest van immatriculatie voor de eerste keer. Zowel betrokkene als referentiepersoon zijn voldoende zelfredzaam en kunnen zelfstandig in het levensonderhoud voorzien. Referentiepersoon was dus jarenlang in staat om een eigen leven op te bouwen en te voorzien in het eigen levensonderhoud en dat van haar kinderen, zonder dat betrokkene in haar leven was. Ook nu betrokkene in haar leven is, blijft zij voltijds tewerkgesteld. Uit niets blijkt dat mevrouw [S.] al die tijd beroep deed en doet op betrokkene voor haar eigen onderhoud of dat van haar kind. Mevrouw en haar kinderen (en haar voormalige echtgenoot) bouwden een eigen leven op in België en waren niet afhankelijk van betrokkene. Van hen kan dus verwacht worden dat zij inmiddels op een gedegen netwerk kunnen terugvallen om in al hun behoeften te kunnen voorzien. Referentiepersoon kan een beroep doen op allerhande ondersteuning van het Belgische sociale welvaartsbestel om haar bij te staan in het dagelijkse levensonderhoud indien zij dat nodig heeft. Het kan bijgevolg niet blijken dat mevrouw [S.] of haar kinderen, door het aangaan van een wettelijke samenwoning met betrokkene, niet meer in staat zijn om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene. Er kan bovendien niet blijken dat zij hun gezinsleven niet op een alternatieve manier vorm kunnen geven. Van 26.01.2026 tot 02.03.2026 verbleef betrokkene in de gevangenis. Betrokkene en zijn partner waren toen het merendeel van de tijd fysiek gescheiden van elkaar. Hoewel het niet wordt aangetoond, is het wel aannemelijk dat zijn partner en/of zijn stiefkinderen hem in de gevangenis zijn komen bezoeken. Betrokkene moest toen ook op een alternatieve manier gestalte geven aan zijn gezinsleven, aan de hand van telefonische contacten of bezoekenmomenten. Het noodgedwongen beleven van zijn gezinsleven op een alternatieve manier heeft betrokkene echter louter alleen te wijten aan zijn persoonlijk gedrag.

In het licht van de verblijfshistoriek en gezinsleven van betrokkene, kan voorts niet gesteld worden dat het hebben van een partner betrokkene heeft kunnen weerhouden de openbare orde te schaden. Betrokkene stelde duidelijk niet zijn familiale belangen voorop op de verkoop en bezit van drugs. Betrokkene bewaarde de (resten van) drugs en attributen in zijn woning (o.a. weegschaal en knijpzakjes) waardoor hij niet alleen mevrouw [S.] maar ook haar 3 inwonende kinderen, waarvan 2 nog minderjarig, in gevaar bracht. Drugs tast de veiligheid en de gezondheid van mensen ernstig aan. Ook nu betrokkene onder elektronisch toezicht staat, is het redelijk te stellen dat het strafparcours van betrokkene weegt op het gezin en zijn gezinsleven. Betrokkene draagt hier echter zelf de verantwoordelijkheid voor. Indien betrokkene zijn gezinsleven met mevrouw [S.] en haar kinderen niet een voldoende omkadering of motivatie acht om de samenleving niet te schaden, kan er bezwaarlijk nu van de Belgische administratie verwacht worden zijn familiale en persoonlijke belangen te laten primeren. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen geldt. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag het verder beleven van zijn gezinsleven in het gedrang zou brengen en een negatieve invloed zou hebben op het verkrijgen van een verblijfsrecht. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Wat de sociale en culturele integratie betreft, kunnen er geen elementen in het dossier worden gevonden die een beletsel kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het schaden van de samenleving door middel van verkoop en bezit van drugs getuigt niet van een integratie. Betrokkene wordt op dit moment van zijn vrijheid beroofd door middel van elektronisch toezicht, waardoor hij, omwille van zijn persoonlijk gedrag, buiten de maatschappij wordt geplaatst. Uit het verslag van de politie dd. 26.01.2026 blijkt niet dat betrokkene één van de landstalen machtig is. Hij drukt zich uit in het Albanees of het Engels. Het is verder aannemelijk dat hij een vrienden- of kennissenkring heeft opgebouwd in België. Alles bij elkaar genomen is betrokkenes binding met België niet van die aard dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat betreft de economische integratie, blijkt dat betrokkene vanaf december 2024 aan het werk gegaan is in België, kort na het verkrijgen van het attest van immatriculatie. Betrokkene beoogde door middel van de verkoop van drugs echter een snel en gemakkelijk geldgewin waardoor de mate van integratie op de reguliere arbeidsmarkt in België in vraag gesteld kan worden. Betrokkene kan de ervaring op de

arbeidsmarkt gebruiken in het land van herkomst of alwaar hij zich vestigt. Betrokkene is nog voldoende jong om zich aan te passen aan een eventuele onbekende arbeidsmarkt.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt gelet op al het voorgaande ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het gezag van gewijsde zoals bepaald in de artikelen 23 tot 27 van het Gerechtelijk Wetboek. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“7.

[...]

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: “enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.”

Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt “dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”.

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is.

Volgens het Grondwettelijk Hof moet de termijn van zes maanden immers “in elk geval” worden nageleefd. Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid een beslissing neemt, noch naargelang het een erkennings- dan wel een weigeringsbeslissing betreft.

In haar arrest dd. 17 januari 2017 nr. 237 042 stelde de Raad van State nog uitdrukkelijk: “Vervolgens vormt artikel 52 van het vreemdelingenbesluit integraal de uitvoering van artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Derhalve moeten alle met toepassing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit genomen beslissingen ook worden genomen binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden. Het voornoemde artikel 52 kan immers geen afbreuk doen aan hetgeen is bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm.”

Artikel 42 van de vreemdelingenwet voorziet geen situatie waarop de vervaltermijn van zes maanden niet van toepassing zou zijn en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit vermag er als lagere norm niet mee in strijd te zijn.

De Belgische wetgever heeft aldus in art. 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit in een vervaltermijn voorzien. Bij overschrijving van de vervaltermijn dient de verblijfskaart aan het familielid van de burger van de Unie te worden afgegeven.

8.

In casu betreft de aanvraag van verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart als gezinslid van een Belgische burger, welke geen gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer, en dient te worden beschouwd als statische Belg.

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan er niet dienstig worden verwezen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245 995). Evenmin kan beroep worden gedaan op de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

9.

Evenmin kan verwerende partij dienstig verwijzen naar de vermeende onwettigheid van art. 52 § 4 Vreemdelingenbesluit wegens strijdigheid met art. 42 Vreemdelingenwet, en kan art. 52 § 4 van de Vreemdelingenwet niet buiten toepassing gelaten worden op grond van de hiërarchie der rechtsnormen.

Verwerende partij kan uiteraard niet dienstig verwijzen naar de eigen onwettige uitvoering van art. 42 Vreemdelingenwet, aangezien zij hiervoor zelf verantwoordelijk is.

De Raad van State oordeelde eerder reeds in deze zin (cfr. arrest nr. 65.974): “Overwegende dat artikel 159 Gw is uitgedacht als een bescherming van de burger tegen de administratieve overheid; dat artikel 159 de burger in staat stelt om tegen de administratieve overheid de onwettigheid van haar beslissing te doen gelden; dat dit ons rechtsstelsel tot een rechtsstaat maakt; dat met de stelling die de verwerende partij voorstaat, artikel 159 de administratieve overheid in staat stelt om de onwettigheid van haar beslissing tegen de burger te doen gelden; dat dit helemaal niet eigen is aan de door artikel 159 beschermde rechtsstaat; dat de handhaving van de wet – of wat ervoor moet doorgaan – tegen de burger integendeel in een absolute staat maar al te goed verzekerd wordt”.

Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel verhindert een te ruime toepassing van artikel 159 van de Grondwet. Zie in die zin G. VAN HAGENBORGH, “Artikel 159 van de Grondwet en de rechtspraak van het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof. Bedenkingen vanuit Europees perspectief”, in I. COOREMAN (ed.), De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet, 2010, 273 274: “Indien de overheid over de gerechtvaardigde verwachtingen van de burger heen kan stappen en onwettige administratieve rechtshandelingen te allen tijde kan intrekken of zonder enige beperking in de tijd de onwettigheid ervan voor de rechter kan aanvoeren, dan tast dit in ernstige mate de rechtszekerheid aan”.

10.

Het is in casu niet betwist dat verzoeker de aanvraag heeft ingediend op 22 september 2025 en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op 31 maart 2026, hetzij buiten de gestelde termijn van zes maanden vanaf de aanvraag.

De bestreden beslissing is aldus laattijdig genomen zodat verwerende partij gehouden is tot afgifte van de verblijfstitel.

Een schending van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.”

2.2. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Deze wetsbepaling stelt dus dat een beslissing tot erkenning van het recht op verblijf dient te worden genomen binnen een termijn van zes maanden en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht vastlegt.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit stelt verder als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt verzoeker bij dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de voorziene termijn van zes maanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn aanvraag indiende op 22 september 2025 en dat de bestreden beslissing werd genomen op 31 maart 2026.

In artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt echter nergens uitdrukkelijk een sanctie bepaald. Er kan uit dit wetsartikel niet worden afgeleid dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding zou dienen te geven tot de verplichte afgifte van een verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat aan de grondvoorwaarden is voldaan, wat in casu niet het geval is.

Het standpunt van verzoeker dat de overschrijding van de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gesteld voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen.

Tot een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet worden besloten.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit schrijft wel voor dat, indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als ingewilligd moet worden beschouwd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel nergens worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van een verblijfsrecht zijn.

Ook uit de huidige rechtspraak van de Raad van State blijkt duidelijk dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RvS 11 september 2023 nr. 257.271).

De Raad dient conform artikel 159 van de Grondwet slechts de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen toe te passen in zoverre deze met de wetten overeenstemmen. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad buiten toepassing worden gelaten (cf. RvS 24 juni 1997, nr. 66.900; RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit om te laten vaststellen dat hem een verblijfsrecht had moeten worden toegekend omdat de termijn van zes maanden was overschreden, nu de Raad dit artikel met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet laten omdat ze in strijd is met artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS nr. 258.197 van 12 december 2023). De argumentatie van verzoeker doet daaraan geen afbreuk. De hierboven aangehaalde en meer recente rechtspraak van de Raad van State wijst op dit punt ook duidelijk op een evolutie in de rechtspraak.

Het gezag van het rechterlijk gewijsde dat wordt geregeld in de artikelen 23 tot 27 van het Gerechtelijk Wetboek houdt verder in dat wat door een rechter definitief is beslist, bindend is tussen dezelfde partijen, zodat dezelfde betwisting niet opnieuw kan worden voorgelegd. Verzoeker, die met huidig beroep voor het eerst de Raad heeft gevat, toont niet aan dat de aangehaalde artikelen uit het Gerechtelijk Wetboek zijn geschonden.

Het eerste middel kan niet worden aanvaard.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“11.

Verwerende partij betoogt in de bestreden dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn voor de openbare orde en zij verwijst hiervoor naar de aanhouding van verzoeker.

Verwerende partij verwijst ter adstructie in essentie naar de inhoud van het bevel tot aanhouding en leidt uit dit bevel (en de erin vervatte feiten) een gevaar voor de openbare orde af in hoofde van verzoeker.

Voormelde motivering van de beslissing is om verschillende redenen problematisch.

12.

Het criterium waaraan getoetst dient te worden bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, is de vraag of het persoonlijk gedrag van het familielid kan worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verwerende partij houdt enkel rekening met het bestaan van een bevel tot aanhouding en de conclusie dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn, is uitsluitend gesteund op betreffend aanhoudingsmandaat.

13.

Rekening dient te worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Justitie volgens dewelke de notie van de openbare orde beperkend dient te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Mutatis mutandis kan worden gewezen op volgende rechtspraak van uw Raad (RvV 14 juni 2016, nr. 169.732) (eigen onderlijning): Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving

aantast", opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. (...). Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen zelf dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. (...)

Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet.

(...)

Daarnaast is dit gestelde door verweerder ook moeilijk in overeenstemming te brengen met voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit betoog komt er zo in wezen op neer dat er bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomst nog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. Verweerder kan niet worden gevolgd in dit standpunt, nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. (...)

14.

In casu heeft de gemachtigde zich blijkens de bestreden beslissing beperkt tot de verwijzing naar de aanhouding van verzoeker en louter op grond hiervan een gevaar voor de openbare orde weerhouden in hoofde van verzoeker, zonder oog te (willen) hebben voor andere elementen in het dossier of zonder deze op daadwerkelijke wijze te betrekken in de beoordeling en de motivering terzake het vermeend gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vandaag nog zou betekenen.

De gemachtigde betreft niet/ minstens onvoldoende volgende elementen:

- verzoeker stond op het ogenblik van de bestreden beslissing onder elektronisch toezicht, hetgeen uiteraard recidive vermijdt en onmogelijk maakt, hetgeen uiteraard relevant is bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde;

- op 1 april 2026 werd verzoeker nota vrijgelaten onder voorwaarden, met verplichting werk te zoeken; ook al dateert deze opheffing van het aanhoudingsmandaat van na de bestreden beslissing, zij indiceert duidelijk dat ook de onderzoeksrechter van oordeel is dat de openbare orde afdoende kan beschermd worden door het opleggen van gerichte voorwaarden;

- verzoeker heeft voorheen steeds gewerkt als orderpicker. Ten bewijze hiervan worden de individuele rekeningen gevoegd waaruit blijkt dat verzoeker onafgebroken heeft gewerkt van zodra hij toegang kreeg tot de arbeidsmarkt. Ook deze tewerkstelling is van aard het gevaar voor de openbare orde tegen te spreken; Verwerende partij mag dan wel zijdelings verwijzen naar deze elementen in de bestreden beslissing (o.a. bij de overwegingen inzake sociale en culturele integratie), deze elementen worden door verwerende partij niet op effectieve wijze meegenomen bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. de materiële motiveringsplicht in het licht van art. 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet dient derhalve te worden aangenomen."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In deze beslissing kunnen zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid op eenvoudige wijze worden gelezen. Uit het middel blijkt ook dat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de concrete motieven en hij hiertegen inhoudelijke grieven ontwikkelt. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is aldus bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in voormelde wetsbepaling, wordt niet aangetoond.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid door het bestuur, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Verzoeker diende een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner, van wie niet blijkt dat zij reeds gebruik maakte van haar rechten van vrij verkeer en verblijf als Unieburger. Verzoeker beriep zich met andere woorden op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° juncto (oud) artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig (oud) artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet gelden in deze situatie de bepalingen van hetzelfde hoofdstuk over de burgers van de Unie en hun familieleden, waaronder artikel 43 van de Vreemdelingenwet waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing en waarvan de toegepaste bepalingen met name luiden als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband nog het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

2.7. Uit het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 43, § 1, 2° juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat er sprake dient te zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De beoordeling hieromtrent moet uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en de genomen beslissing moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Een eerdere strafrechtelijke veroordeling is als zodanig geen reden voor een weigeringsbeslissing. Verder legt artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet verweerder op om bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hiermee zit in dit wettelijk kader ook de noodzaak vervat van een evenredigheidstoetsing opdat de grondrechten van de betrokken vreemdeling blijven gevrijwaard, waaronder het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De voormelde wetsbepalingen incorporeren de bestaande rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie zoals deze geldt in de situatie van Unieburgers en hun familieleden.

2.8. In de bestreden beslissing wijst verweerder er op dat verzoeker op 26 januari 2026 op de openbare weg op heterdaad werd betrapt wegens verkoop en bezit van verdovende middelen en dat hij op dezelfde dag middels een bevel tot aanhouding werd opgesloten in de gevangenis van Turnhout, meer bepaald op verdenking van *“verkoop van verdovende middelen en/of psychotrope stoffen wat een gevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf tot gevolg kan hebben op grond van artikelen 1, 2bis, 2ter, 4, 5, 6, 9 en 11 van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsstoffen en antiseptica, en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen en de artikelen 2,12°, 2,14°, 2,18°, 3, 6§1, 8, 50, 61 en bijlagen I tot V van het KB van 6 september 2017”*. Rekening houdend met de concrete vermeldingen in het aanhoudingsbevel stelt hij vast dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij oordeelt dat deze bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan zijn gezins- en persoonlijke belangen, waarop evenzeer concreet wordt ingegaan, en rechtvaardigt dat hem de gezinshereniging in België met zijn Belgische partner wordt geweigerd.

2.9. Verzoeker betoogt dat verweerder zich louter steunde op (het bestaan van) het aanhoudingsbevel, zonder rekening te houden met de andere elementen in het dossier, waardoor volgens hem niet wordt aangetoond dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zo wijst hij er op dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing onder elektronisch toezicht stond, waardoor recidive wordt vermeden en onmogelijk wordt gemaakt. Hij benadrukt nog dat hij op 1 april 2026 werd vrijgelaten onder voorwaarden met de verplichting om werk te zoeken. Hij erkent dat deze beslissing dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, maar is van oordeel dat dit blijkt geeft van de beoordeling van de onderzoeksrechter dat de openbare orde afdoende kan worden beschermd door het opleggen van gerichte voorwaarden. Ten slotte wijst hij er op dat hij voorheen steeds heeft gewerkt als *“orderpicker”* en dat deze tewerkstelling het gevaar voor de openbare orde tegenspreekt. Hij betoogt dat deze elementen niet op effectieve wijze zijn meegenomen bij de vraag of hij een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. Dit betoog kan echter niet worden aangenomen, gelet op wat volgt.

2.10. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing niet zonder meer steunde op het gegeven dat verzoeker het voorwerp is van een aanhoudingsbevel, maar wel op de aard en de ernst van de feiten, op het persoonlijke gedrag en de persoonlijkheid van verzoeker zoals dit hieruit blijken en op enkele vaststellingen ter zake van de onderzoeksrechter.

Verweerder wees er zo op dat er in hoofde van verzoeker ernstige aanwijzingen van schuld bestaan voor feiten van verkoop en bezit van verdovende middelen, die kunnen leiden tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van één jaar of een zwaardere straf, gelet op de vaststellingen van de verbalisanten, de aangetroffen vacuümverpakte knijpzakjes met cannabis die door verzoeker werden weggegooid tijdens de achtervolging, de aangetroffen drugs en cash in het voertuig van verzoeker, de aanwezigheid van twee gsm-toestellen en de aangetroffen (resten) van drugs en attributen in de woning van verzoeker.

Verweerder citeerde ook volgend besluit uit het aanhoudingsbevel: *“De aanhouding van de in verdenkinggestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de in verdenkinggestelde; Er bestaat ernstig gevaar dat de in verdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op het lucratief karakter van de feiten.”*

Rekening houdend met de voorliggende elementen besloot verweerder dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving op volgende gronden:

“Niettegenstaande dat het onderzoek nog loopt en dat de betrokkene nog niet is veroordeeld voor deze feiten, werd betrokkene weldegelijk op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen en werd er vastgesteld dat betrokkene drugs (o.a. knijpzakjes met cannabis) en cash geld in zijn voertuig had, dat hij knijpzakjes met cannabis weggooide tijdens de achtervolging door de politie en dat (resten van) drugs en attributen in de woning van betrokkene aanwezig waren. Gelet op deze vaststellingen is het redelijk te besluiten dat van de betrokkene een werkelijk en ernstig gevaar uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals ook gesteld in het geciteerde bevel tot aanhouding dd. 26.01.2026. Het bevel tot aanhouding stelt expliciet dat de feiten te wijten zijn aan de persoonlijkheid van betrokkene. De feiten komen dus wel degelijk voort uit het persoonlijk gedrag van betrokkene. De feiten zijn zonder meer actueel, gezien ze zich amper 2 maanden geleden afspeelden. Betrokkene werd onmiddellijk aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Turnhout. Sinds 02.03.2026 staat hij onder elektronisch toezicht op zijn domicilieadres. Het gaat hier dan wel over één feit, de Raad stelt in arrest nr 280 157 van 16 november 2022 dat, in navolging

van Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v Verenigd Koninkrijk, § 63): “De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C 331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Drugshandel vormt een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, maar ook voor de reguliere economie en de veiligheid van het land. De verspreiding van drugs gaat gepaard met vele andere vormen van criminaliteit, terwijl ook het gebruik ervan vaak gepaard gaat met door gebruikers gepleegde strafbare feiten ter financiering van hun behoefte aan drugs, hetgeen vaak overlast voor de samenleving meebrengt. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (cfr. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). Zoals gesteld in het bevel tot aanhouding, gaat er van betrokkene een ernstig gevaar uit dat hij zal recidiveren, gelet op zijn persoonlijkheid en het lucratief karakter van de feiten. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkenes persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. [...]”

Verweerder is aldus concreet ingegaan op de feiten en heeft toegelicht waarom hij zwaar tilt aan deze feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker dat hieruit naar voren komt. Deze feiten en dit persoonlijke gedrag van verzoeker vinden volgens verweerder voldoende steun in het aanhoudingsbevel, meer bepaald in de vaststellingen die de onderzoeksrechter deed op basis van de vaststellingen van de verbalisanten en de aangetroffen drugs, cash en attributen. De concrete feiten wijzen volgens verweerder op een persoonlijk gedrag van verzoeker dat een werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, waarbij hij ook wees op de vaststellingen van de onderzoeksrechter dat door een dergelijk persoonlijk gedrag de openbare veiligheid ernstig in gevaar komt en dat de feitelijke omstandigheden eigen zijn aan de persoonlijkheid van verzoeker. Nog wees hij op de maatschappelijk ontwrichtende impact van druggerelateerde criminaliteit, aan de hand van relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dit gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving is volgens verweerder ook actueel, gelet op het heel recent karakter van de feiten die plaatsvonden op 26 januari 2026, het gegeven dat verzoeker voor de feiten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds onder elektronisch toezicht stond, de ernst van de feiten en de vaststelling door de onderzoeksrechter dat er een ernstig gevaar op recidive bestaat gelet op zijn persoonlijkheid en het lucratief karakter van de feiten.

Aldus blijkt wel degelijk een concreet onderzoek door verweerder naar de feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker en naar de mate waarin dit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, in overeenstemming met de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

Het aanhoudingsbevel van 27 januari 2026 bevindt zich ook in het administratief dossier en wordt correct weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit op zich niet.

In zoverre verzoeker van mening is dat verweerder zich niet louter mocht steunen op de inhoud van dit aanhoudingsbevel en enkele elementen van het strafdossier, wijst de Raad er nog op dat het vaste rechtspraak is dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat verweerder reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het is verweerder aldus toegestaan om op basis van de feiten, voor zover deze voldoende vaststaan, en de vaststellingen die in het aanhoudingsbevel zijn opgenomen, vast te stellen dat er sprake is van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In zoverre verzoeker nog van mening is dat er rekening had moeten worden gehouden met het gegeven dat hij op 1 april 2026 werd vrijgelaten onder voorwaarden, wijst de Raad er op dat – zoals verzoeker zelf ook

aangeeft – deze vrijlating onder voorwaarden gebeurde na het nemen van de bestreden beslissing en dat het verweerder dan ook niet kan worden verweten dat hij hiermee niet concreet rekening heeft gehouden. Bovendien merkt de Raad op dat in de beschikking inzake verzoekers voorlopige invrijheidstelling van 1 april 2026, dat zich ook in het administratief dossier bevindt (stuk 48), werd geoordeeld dat de redenen voor het aanhoudingsbevel nog steeds bestaan maar dat verzoeker in vrijheid mag worden gesteld mits het naleven van enkele strikte voorwaarden, waarbij wordt gewezen op de nood van deze voorwaarden om het risico op recidive te “*ondervangen*” en de verschijning van verzoeker tijdens de strafprocedure te vrijwaren. Er blijkt aldus geenszins dat intussen alsnog werd vastgesteld dat de feiten waarvan sprake niet binnen de strafrechtelijke sfeer zouden vallen, of de ernst ervan werd afgezwakt, of dat er niet langer een reëel risico op recidive bestond.

Verder blijkt uit een simpele lezing van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker op dat ogenblik onder elektronisch toezicht stond. Waar verzoeker beweert dat dit ervoor zorgt dat recidive wordt vermeden en zelfs onmogelijk wordt gemaakt, wijst de Raad er op dat de onderzoeksrechter er inderdaad voor heeft gekozen om het risico op recidive op te vangen door alle genomen maatregelen van opsluiting en elektronisch toezicht. De Raad herhaalt nog dat ook bij de voorlopige vrijlating onder voorwaarden wordt gewezen op het risico op recidive. Het gegeven dat het verzoeker moeilijk wordt gemaakt om tijdens zijn opsluiting, zijn elektronisch toezicht of voorlopige vrijlating onder voorwaarden nieuwe feiten te plegen bevestigt evenwel net het bestaan van dit risico op recidive. De onderzoeksrechter is duidelijk van oordeel dat er wel degelijk een risico op recidive bestaat, daar er allerlei maatregelen worden genomen om dit zoveel mogelijk te voorkomen. Verzoeker toont aldus niet aan dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om rekening houdend met het elektronisch toezicht een risico op recidive in hoofde van verzoeker en een voldoende actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij steeds heeft gewerkt als “*orderpicker*” en deze tewerkstelling van die aard is om het gevaar voor de openbare orde tegen te spreken. De Raad wijst er op dat verweerder hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden bij de beoordeling van verzoekers economische integratie in België, waarbij er ook duidelijk wordt opgemerkt dat verzoeker niettemin door middel van de verkoop van drugs snel en gemakkelijk geldgewin beoogde. Verzoekers blote bewering dat zijn tewerkstelling het gevaar voor de openbare orde kan tegenspreken, kan geenszins worden gevolgd, nu deze tewerkstelling verzoeker duidelijk niet heeft tegengehouden om ernstige strafrechtelijke feiten te plegen, zoals – minstens impliciet – ook werd vastgesteld in de bestreden beslissing.

2.11. Besluitend stelt de Raad vast dat verweerder omstandig heeft gemotiveerd waarom uit de gepleegde feiten en het persoonlijke gedrag van verzoeker blijkt dat hij moet worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker toont niet met concrete argumenten aan dat deze beoordeling onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De motieven van de bestreden beslissing getuigen ervan dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk een kenbare beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker heeft gemaakt. Op basis van het aanhoudingsmandaat voor verkoop van verdovende middelen, de hieraan ten grondslag liggende feiten waarvoor verzoeker mogelijk kan worden veroordeeld en de ernst van deze feiten, heeft verweerder op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag kan worden beschouwd als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat de gedane beoordeling onzorgvuldig is of hierbij bepaalde gegevens onterecht niet in rekening zijn gebracht. De subjectieve overtuiging van verzoeker dat hij geen dergelijke bedreiging vormt en dat er geen enkel gevaar voor recidive bestaat, kan de motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten.

2.12. Een schending van de artikelen 40bis/40ter en 43 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel in de toepassing van deze wetsebepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS